

Theo Verstappen

Theo Verstappen

Foto Judith Jockel

IAN THE SAHADAT

Theo Verstappen (52)

Draagt: een osseo-integratieprothese, beter bekend als een klikprothese

Werking: Bij een klikprothese krijg je een pin in je bot, daar klik je de prothese op. Zo wordt niet de stomp maar rechtstreeks het bot belast, zoals bij een normaal been.

'Ik heb mijn leven voor 95 procent teruggekregen door deze prothese. Mijn oude prothese schoof ik over mijn stomp heen, maar die viel er soms af als ik in de auto stapte. Ook had ik continu wonden en blaren. Als ik hem een paar dagen had gebruikt, moest ik een halve week genezen voor ik hem weer kon gebruiken.

'Ik ben zelfstandig ondernemer in de boorleidingenindustrie. Voor mijn werk moet ik veel lopen over oneffen terrein. Als ik dat met mijn kokerprothese deed, had ik het bloed erin staan aan het eind van de dag. Meer dan een kilometer

kon ik niet lopen op een dag. Nu wandel ik gewoon anderhalf uur met de honden en loop ik zo kilometers voor mijn werk.

'Ik was de eerste in Nederland die er eentje kreeg. Van tevoren heb ik me goed laten informeren. Niet alleen door artsen, ook door een patiënt uit Duitsland die er een had. Dat was een buschauffeur die zijn werk weer had kunnen oppakken. Met dat been zag ik hem zo een heuvel oplopen. Ik vond het belangrijk dat ik mijn werk kon houden. Als je niet meer werkt, sta je toch een beetje buiten de maatschappij.

'Het is geen wondermiddel, je kan niet alles. Het is gewoon een scharnier, maar wel eentje met elektronica die op jouw gewicht is afgestemd, waardoor je over heuvelachtig terrein kan lopen zonder te vallen. Je moet er wel mee oefenen, zeker als je hiervoor een kokerprothese hebt gehad. Gelukkig had ik die maar twee jaar, dus ik kon goed omschakelen.

'In 2005 reed ik op mijn motor naar huis vanuit een naburig dorp. Een auto reed de voorrangsweg op, de vrouw had me niet gezien. Ik knalde zo haar auto in. Mijn been zat volledig klem. Na twee jaar van behandelingen was mijn onderbeen nog steeds een open wond vol infecties. Ik wilde mijn been niet kwijt, maar ik kon niks meer en de artsen zeiden: als je zo doorgaat ben je het over vijf jaar sowieso kwijt. Er zijn heel wat tranen gevloeid voor ik mijn verlies kon nemen.

'Ik hield van motorrijden, hardlopen, allemaal dingen die ik niet meer kan. Tegenwoordig golf ik. Dat lijkt iets heel anders, maar het is lekker buiten, daar gaat het mij om. En hoe slechter je golft hoe beter voor de revalidatie. Dan ben je altijd de bal aan het zoeken.'